

Konsertrecension: Christine and the Queens har slutat be om ursäkt

Héloïse Letissier skämtar konstant, som ett sätt att hantera hennes trauma i realtid. Foto: Wai Kei Fung/Rockfoto

PUBLICERAD 2018-10-19 09:51

Som butchen Chris använder Héloïse Letissier machomannens vapenarsenal för att framhäva sin feminitet, samtidigt som hon tar fasta på det protoqueera hos Madonna och Prince.

Noa Söderberg

4. **KONSERT**
Christine and the Queens
Scen: Nobelberget,
Stockholm

Héloïse Letissier har, enligt egen utsägo, uppfunnit nya alter egon så länge hon kan minnas. Som en sorts renandeprocess. Varje gång livet förändras omdefinierar hon sig själv och går vidare.

För fyra år sedan var personen en timid fransk popartist vid namn Christine and the Queens. En lätt trevande musiker, mitt i processen att utforska sin queeridentitet och slicka såren efter omvärldens misshandel. 2018 presenteras i stället den korthåriga butchen Chris: En powerflata som slutat be om ursäkt.

Chris använder machomannens vapenarsenal för att framhäva sin femininitet. Målbilden är Mick Jagger.

Idén blir verklighet med hjälp av extremt ståtlig 80-talspop. Det senaste albumet – betitlat just ”Chris” – är en ren produkt av Prince och Madonna. Fyllig, funkig och frustande musik som tagit det protoqueera hos sina förebilder och låtit det slå ut i full blom.

Det är allvarliga låtar, men på scen står lekfullheten i centrum. Kring Letissier snurrar ett färgglatt gäng dansare som hämtade ur ”West Side story”. De rör sig i gängklungor, slår volter och muckar. Koreograferad tuffhet, och så fort slutposerna sitter bubblar hela ensemblen i stället upp i okontrollerade skratt. Framför allt frontpersonen själv.

Råa g-funkdängor blandas med ballader om personliga trauman. Ena stunden sjunger hon om att träna ordentligt för att kunna ta sexkommandot, nästa om hur barndomsvännerna gjorde hennes namn till ett skällsord. Ibland lite av båda, som i den fyndiga Kanye West-hyllningen ”Paradis perdu”.

Men det mest avslöjande sker mellan låtarna. Letissier skämtar konstant. Så fort en textrad kommer lite för nära skrattar hon bort den som

”another French ballad”. Vad som i början är charmigt självdistanserat småprat blir till slut nästan panikartad ståupp.

Det skulle kunna vara störikt. Men mot slutet blir det tydligt att slapstickbeteendet finns där av samma anledning som hennes många alter egon: De är ett sätt att hantera trauma i realtid. Héloïse Letissier ställer sig på scen med alla försvarsmekanismer synliga. Extremt modigt.